μένου Μαρτίου, ὅτε πάλιν θέλει κάμει ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν του. Λείποτε πρόθυμος καὶ ἐπιθυμῶν ὁ ὑποφαινόμενος ὥστε οἱ ἔντιμοι κύριοι συνδρομηταὶ νὰ εὐχαριστῶνται καὶ νὰ προσπορίζωνται τὰ τῆς τροφῆς των μετ' ὀλίγης δαπάνης (utile dulci) προσδιορίζει τὰς ἀκολούθους τιμὰς δι' ἑκάστην μερίδα: Σούπα λεπ. 12, βραστὸν καὶ ἐντράδες λεπ. 25, ψητὰ ἀπὸ 30 ἄχρι τῶν 40, ψάρι ὁπωσδήποτε παρεσκευασμένον λεπ. 35 ἄχρι τῶν 40, κλπ. αἱ δὲ τιμαὶ τῶν ἡμίσεων μερίδων ἐκτὸς τῆς σούπας προσδιορίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Βραστὸν καὶ ἐντράδες λ. 15, ψητὰ ἀπὸ 20 ἄχρι τῶν 25, ψάρι ἀπὸ 25 ἄχρι τῶν 35. Πρὸς γνῶσιν τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν εἰς Ἀθήνας προσερχομένων ξένων, θέλει ἐνοικιάζονται καὶ κάμαραι καθαρῶς καὶ κομψῶς κεκοσμημέναι πρὸς δρ. 1 ½ τὴν ἡμέραν καὶ δρ. 30 τὸν μῆνα . . . Κειμένης δὲ τῆς οἰκίας εἰς θέσιν ἄλλως κεντρικωτάτην, ἥσυχον καὶ εὐαρεστοτάτην, δροσερὰν μὲν τὸ θέρος ζεστὴν δὲ τὸν χειμῶνα, εἶμαι εὔελπις ὅτι τόσον τὸ εὐγενὲς κοινὸν ὅσον καὶ οἱ φιλόμουσοι κύριοι φοιτηταί . . .

Κλείω τὸν περὶ τῆς ρεκλάμας διὰ τῶν εἰδοποιήσεων τῆς παλαιοτέρας ἐποχῆς λόγον διὰ δύο τοιούτων. Τούτων τὴν ἑτέραν ἤθελον ζηλεύσει οἱ σημερινοὶ βουλευταί, οἱ ἔχοντες ἀπαιτήσεις δι' ἑκάστην θέσιν πολλαπλασίας καὶ ἀγνοοῦντες τίνα νὰ εὐχαριστήσωσιν ἐκ τῶν ἐκλογέων των.

«Οἱ ἔντιμοι βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας Ἄνδρου κοινοποιοῦντες ὅτι ἔχοντες ἀνάγκην ἐπιστήμονος ἰατροῦ διὰ τὸ ὑγειονομεῖον καὶ λοιμοκαθαρτήριον, προσκαλοῦσι τὸν ἐπιθυμοῦντα ἵνα διευθυνθῇ πρὸς αὐτοὺς ἢ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν».

Ἡ δευτέρα ἀναφέρεται εἰς τὴν κομήτην τοῦ Faye τὸν ἀνακαλυφθέντα μὲν τῷ 1843 ἐν Παρισίοις περιοδικῶς δ' ἐπανελθόντα τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1851.

«Ἐάν τις τῶν Κυρίων οἵτινες συνηγμένοι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Β. Φαρμακείου ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, παρετήρουν τὸν κομήτην τὴν 12 ½ ὥραν τῆς 7 τρέχοντος, ἐάν τις λέγομεν εὗρεν ἐν χειρόγραφον γαλλικόν, παρακαλεῖται νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ θέλει λάβει ἀμοιβὴν δρ. 6.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΜΙΧ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τώρα ποῦ μᾶς ἦρθ' ἄξαφνος ὁ κακὸς χειμῶνας, ποῦ ἄφηκε πίσω τέτοιον καλὸν καιρὸ καὶ διάλεξε τὸ Μάρτη νὰ μᾶς χιονίσῃ, κ' ἔρριξε στρῶμα παχὺ τὸ χιόνι, τώρα ποῦ μᾶς ηὗρε σ' ὥρα κι ὁ ἄγριος βοριᾶς, ὁ ξεροβιδούρης, καὶ μᾶς τριγύρισε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ σᾶς συμμάζωξε ἀπ' τὰ παιγνίδια, τώρα ν' ἀκούσετε, καλά μου, καὶ γι' ἄλλον χειμῶνα παράξενον κι' ἀμολόητον, ποῦ μᾶς πλάκωσε μιὰ φορὰ μέσα σὲ μῆν' Ἀλωνάρη! Καὶ τοῦτος εἶν' ἀνάποδος, ποῦ ἀργὰ μᾶς κόπιασε καὶ δὲν ἔχει θέλησι νὰ μᾶς ἀφήκῃ, μὰ κεῖνος ὁ ἀπρόφταστος, ὁ βιαστικὸς ἦταν ὠργισμένος!

Εἶναι τόσα χρόνια περασμένα. Καλὰ καλὰ δὲ θυμᾶμαι νὰ σᾶς πῶ, ἡ καϊμένη. Μὰ εἶχα τότε τὴν κόρη μου, τὴν ἄχαρη Νίτσα, κι αὐτὸ τὄχω ξάστερα στὸ νοῦ μου. Καθόμασταν οἱ δυὸ μοναχὲς στὸ φτωχικό μας. Κάθε πρωὶ μ' ἄλλες συντροφιὰ παγαίναμε στὸ κοκκολόϊ, νὰ μάσωμε λίγα στάχυα, στοὺς θεριστάδες κοντά, νὰ κάνωμε κανένα μικρὸ δεμάτι. Ὁ θέρος κόντευε νὰ σκολάσῃ σ' ὅλον τὸν κάμπο, κ' ἡ πλειότερη ἀργατιὰ εἶχε τὸ δεμάτιασμα κι ἄρχιζε κιόλα τ' ἀλῶνι.

Ἔτσι εἴχαμε ἕνα βράδυ γυρίσῃ στὸ σπίτι μὲ πλειότερον κόπο, παρὰ διάφορο, κ' εἴχαμε πλαγιάσῃ νωρὶς ἀποσταμένες, γιὰ νὰ σηκωθοῦμε πάλε νὰ πᾶμε. Στὴν αὐγὴ ἀπάνου ἀκούω τὴ Νίτσα νὰ μοῦ λέῃ:

— Μάνα, κρυώνω, τί ἔχω καὶ κρυώνω ἔτσι;

— Καὶ γώ, καλή μ', τῆς λέω· τί κρύο εἶν' τοῦτο; Σὰ μεσοχείμωνο.

Σὲ λίγο σηκώνεται ἡ Νίτσα καὶ βλέπει ὄξω καὶ βάνει φωνὲς μεγάλες.

— Χιόνι, μάνα! λέει.

— Ἀλήθεια, μωρή;

Σηκώνομαι καὶ τηράω· τί νὰ ἰδῶ; Αὐγὸ ἦταν ὁ Ἕλυμπος! Ἀσπροβόλαγε κάτου ὅλος ὁ κάμπος. Τὰ δέντρα στὴν αὐλὴ κάτασπρα στολισμένα.

Ντυνόμαστε, πᾶμε παραόξω. Εἶχαν ἔβγῃ ὅλος ὁ κόσμος κι ἄλλοι κλαίγονταν γιὰ τ' ἄξαφνο κακό, ἄλλοι εἶχαν χαρὲς καὶ γέλοια. Τυχαίνομε κι ἄλλες γυναῖκες, ποῦ πάγαιναν χωρὶς νὰ ξέρουν καὶ κεῖνες, καὶ σμίγομε στὴ συντροφιά τους. Ζυγώνομε κεῖ ποῦ εἴχαμε τὰ χτεσινὰ δεμάτια. Κι ἄξαφνα μᾶς βγαίνει μπροστὰ ἕνας δραγάτης.

— Πίσω! μᾶς λέει, λύκοι, λύκοι!

— Ποῦ εἶναι; τὸν ρωτᾶμε ὅλες ἀντάμα.

— Ἔπεσαν στὸν κάμπο καὶ μπορεῖ νὰ φτάσουν ὡς τὸ χωριό. Πίσω!

Δὲν τὸ εἴχαμε στὸ νοῦ νὰ γυρίσωμε χωρὶς νὰ ἰδοῦμε. Πιάσαμε ἕναν ὄχτο λίγο μπροστὰ καὶ κυτάξαμε πέρα. Τότε καταλάβαμε πῶς ἦταν ἀλήθεια. Γυάλιζε ὅλο τὸ ἴσωμα τοῦ κάμπου ἀπ' τοῦ χιονιοῦ τὴν ἀσπράδα. Μοναχὰ ἐδῶ καὶ κεῖ φαίνοντα τὰ δεμάτια σκεπασμένα καὶ χώριζαν οἱ σωροί τους στὸ χιόνι. Καὶ κάτου, ὄχι πολὺ μακριά, βλέπομε τρεῖς λύκους νὰ γυρίζουν στὰ χωράφια συντροφιαστοί, ἄγριοι, πεινασμένοι. Εἶχαν εὕρῃ καλὴ δουλειά, ψάχνοντας μέσα τὸν κάμπο. Καθὼς ἔβλεπαν τοὺς σωροὺς τῶν δεματιῶν, τοὺς ἁρπαζαν μὲ τὰ δόντια καὶ τοὺς τίναζαν δυνατά, γιατὶ ἔλεγαν πῶς ἦταν ἀρνιὰ πλακωμένα. Δὲ μείναμε νὰ ἰδοῦμ' ἄλλο.

— Λύκοι!

Φωνάξαμε μιὰ φορὰ καὶ δὲν εἴδαμε πότε φτάσαμε στοῦ χωριοῦ τὴν ἄκρη. Λίγοι χωριανοὶ βγῆκαν στὸν κάμπο μὲ τὰ ντουφέκια κ' οἱ ἄλλοι συνατοί τους ἄρχισαν κυνῆγι μὲ τὴς μπάλες. Δὲν εἶχε ὅμως δύναμη νὰ κρατηθῇ μέρες πολλὲς ἐκεῖνο τ' ἄψυχο χιόνι κ' ἔλυωσε μὲ τὴν ἴδια, ποῦ μᾶς εἶχ' ἔρθῃ. Κ' ἔμεινε μοναχὰ ὁ ἄσπρος Ἕλυμπος ἀπὸ πάνου νὰ μᾶς φοβερίζῃ.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ